

Plačilo omahljivcem.

Spisal *Janko Polák.*

ev je obolel. Za svojega namestnika je imenoval tigra. Ko so zvedele živali za to imenovanje, so zatrepetale.

„Gorje nam! . . .“

Ta pritajen vzdih je šel od brloga do brloga. In zašel je končno tudi v lisičino luknjo.

„E, kaj bi!“ je dejala lisica. „Nič ne vzdihujte! . . . Prepustite meni vso skrb! . . . Uganiti hočem pravo! . . .“

In živali so ji prepustile skrb prav rade. — Lepega dne so se napotili odposlanci do tigra, da se mu poklonijo. Vodila jih je lisica. Ko so dospeli pred tigra, je začela lisica: „Gospod, zvedeli smo, da te je imenoval naš bolni kralj za svojega namestnika. Prišli smo, da se ti poklonimo. Bodi nam usmiljen, in radi te bomo volili za kralja, ko umre bolnik.“

Sladki ogovor je omamil tigra. Zadovoljen nasmeh mu je zaigral na obrazu. „Nič se ne bojte!“ jih je potolažil tiger. „Dajte kralju, kar je njegovega, in ne bom vas zatiral!“

Zadovoljni so se vrnili odposlanci domov.

Tiger pa je vladal po svoje. Vse je bilo njegovo: življenje in imetje. Bridak je bil živalim čas tigrovega gospodstva.

Lev je ozdravel.

Lepega dne so se napotili odposlanci do leva, da mu čestitajo na ozdravljenju. Vodila jih je lisica. Ko so dospeli do leva, je začela lisica: „Gospod! . . .“

„Že dobro, že dobro!“ jo je prekinil lev. „Znana mi je tvoja zgovornost! . . .“

Pomemben nasmeh je zaigral na levovem licu.

„Stopi bliže, da te kraljevski nagradim zanjo,“ je nadaljeval lev.

Tresoča se na vsem životu, se je približala lisica prestolu. Slutila ni nič dobrega.

Po kratkem molku pa je začel lev: „Kaj ne, draga, menila si, da me bo kmalu konec! . . . No, dogodilo se je drugače! . . . Ozdravel sem! . . . In sedaj te hočem nagraditi za tvojo omahljivost! . . . Stopi bliže! . . .“

„Gospod!“ je zatrepetala lisica.

„Molči, omahljivka! . . . Vse vem! . . . Prilizuješ se pač vedno tistemu, ki ima slučajno moč v rokah! . . . A takim bodi plačilo to-le! . . .“

Strašen vzklik, in lisica se je zgrudila mrtva na tla.

„Smrt je plačilo omahljivcem! . . . Gorje jim, ki se zanašajo na moč onih, ki vladata samo nekoliko časa! . . . Zakaj jaz sem in ostanem vaš gospodar v svojem rodu na veke! . . .“

Ponosno se je obrnil od odposlancev in jih odslovil v nemilosti. Živali pa so se kešale svoje omahljivosti in lahkovernosti.